A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2011. október 6.*

A T-508/08. sz. ügyben,

a **Bang & Olufsen A/S** (székhelye: Struer [Dánia], képviseli kezdetben: K. Wallberg ügyvéd, később J. Glaesel ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: D. Botis és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM első fellebbezési tanácsa által egy hangszórót ábrázoló térbeli megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, 2008. szeptember 10-én hozott határozat (R 497/2005-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: L. Truchot elnök, M. E. Martins Ribeiro és H. Kanninen (előadó) bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2008. november 24-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2009. április 8-án benyújtott válaszbeadványra,

a 2011. április 7-i tárgyalást követően,

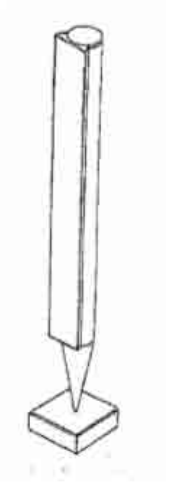
meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2003. szeptember 17-én a felperes, a Bang & Olufsen A/S, a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a következő térbeli megjelölés volt:

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9. és 20. osztályba tartozó áruk vonatkozásában tették, amelyek az egyes osztályok tekintetében a következő leírásnak felelnek meg:

– 9. osztály: akusztikai jelek analóg, digitális vagy optikai felvételére, feldolgozására, ismétlésére, szabályozására vagy elosztására szolgáló elektromos és elektronikus készülékek és eszközök, hangszórók;

– 20. osztály: hifitornyok.

4 2005. március 1-jei határozatával az elbíráló a 40/94 rendelet 38. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 37. cikke) alapján a közösségi védjegybejelentést az előző pontban felsorolt valamennyi áru tekintetében elutasította, miután úgy ítélte meg, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja) foglalt kizáró ok hatálya alá esik. Az elbíráló lényegében úgy vélte, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és használat révén nem szerzett megkülönböztető képességet a 40/94 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése) megfelelően.

5 2005. április 27-én a felperes az elbíráló határozatával szemben fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a 40/94 rendelet 57–62. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 58–64. cikke) alapján.

6 Az OHIM első fellebbezési tanácsa 2005. szeptember 22-i határozatával azzal az indokolással utasította el a fellebbezést, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján nem lajstromozható a szóban forgó megjelölés, mivel önmagában nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A fellebbezési tanács megállapította, hogy bár a bejelentett védjegyet alkotó és alapvetően esztétikai szempontok ihlette áruforma szokatlan jegyeket mutat, a felperes nem igazolta, hogy a védjegy megkülönböztetésre alkalmas, és ezáltal a célközönség számára betölti a védjegy rendeltetését.

7 A Törvényszék Hivatalához 2005. december 29-én benyújtott keresetlevelével a felperes keresetet indított, amelyet a T-460/05. számon iktattak. A kereset az említett határozat hatályon kívül helyezésére irányult és két jogalapra, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának, illetve 7. cikke (3) bekezdésének megsértésére hivatkozott. A felperes többek között azt emelte ki, hogy a fellebbezési tanács nem vizsgálta meg a védjegybejelentést a 40/94 rendelet cikkének (3) bekezdése alapján.

8 2006. február 24-i határozatában a fellebbezési tanács kijavította a 2005. szeptember 22-i határozatát. Közölte, hogy nyilvánvalóan tévedett, amikor elmulasztotta megvizsgálni a védjegybejelentést a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján. Úgy ítélte meg, hogy az ilyen hiba a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95 bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 53. szabályának hatálya alá tartozik, és ezen szabály alapján vizsgálta meg az említett védjegybejelentést. Ez alapján a fellebbezési tanács oly módon javította ki a 2005. szeptember 22-i határozatát, hogy a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján is elutasította a védjegybejelentést azzal az indokolással, hogy a bemutatott bizonyítékok nem elegendők annak igazolására, hogy a bejelentett védjegy használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.

9 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2006. május 3-án benyújtott beadványában előterjesztette a kijavítással kapcsolatos észrevételeit.

10 A T-460/05. sz., Bang & Olufsen kontra OHIM [hangszóró formája] ügyben 2007. október 10-én hozott ítéletében (EBHT 2007., II-4207. o.) a Törvényszék helyt adott a felperes keresetének a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalap alapján.

11 Először is a Törvényszék emlékeztetett a felek által előadott érvekre, és ennek során ítélete 24. pontjában hivatkozott arra, hogy az OHIM úgy ítéli meg, hogy nem bizonyos, hogy a fellebbezési tanács álláspontja helyes, és e tekintetben az OHIM azt kérdezte a Törvényszéktől, hogy betöltheti-e a védjegy rendeltetését az olyan forma, amelyet lényegében esztétikai szempontok határoznak meg – de amely nem hordozza az áru értékének a lényegét a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja értelmében –, és amely jelentősen különbözik a forgalomban általánosan használt formától.

12 Másodszor a Törvényszék értékelése során ítéletének 40–45. pontjában a következőképpen ítélte meg:

„40 A bejelentett védjegyre vonatkozó, fent ismertetett leírás valamennyi elemének vizsgálatából arra lehet következtetni, hogy a védjegynek valóban egyedi formája van, és semmi esetre sem tekinthető szokásosnak. A hangszóró formája így egy ceruzára vagy orgonasípra emlékeztető kúpból áll, amelynek a csúcsa egy négyzetes alaphoz ér hozzá. Ennek a kúpnak az egyik oldalán továbbá egy hosszú szögletes lap található, amely azt a benyomást erősíti, hogy az egész hangszóró súlyát csupán a kúpnak a négyzetes alapot éppen csak érintő csúcsa tartja. Ez az egész így figyelemreméltó és könnyen megjegyezhető formát alkot.

41 Mindezen tulajdonságok miatt a bejelentett védjegy igen eltér az ugyanebbe az árucsoportba tartozó áruknak a forgalomban általában megtalálható, szokásos formáitól, amelyeket rendszerint szabályos derékszögű vonalak jellemeznek. E tekintetben egyébként a [2005. szeptember 22-i határozat] 14. pontjában megállapításra kerül, hogy »nem kétséges, hogy a bejelentett védjegy bizonyos szempontból figyelemreméltó«. Ezt követően a következő pontosítások kerülnek kifejtésre:

» […] a rendes hangszóróhoz képest rendkívül magas és keskeny. A hangszóró közepe továbbá szokatlan módon egy csőből áll, amelyhez egy fordított kúp kapcsolódik. A kúp hegye egy négyzetes alaphoz ér hozzá.«

42 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a bejelentett védjegy jelentősen eltér az ágazati szokásoktól. Olyan megfelelően egyedi és tetszőlegesen választott tulajdonságokkal rendelkezik, amelyek felhívják magukra az átlagfogyasztó figyelmét, és fogékonnyá teszik őket a felperes áruinak formája iránt. Tehát nem az érintett ágazatban szokásos áruformáról vagy annak egyszerű változatáról van szó, hanem

olyan, különleges megjelenésű formáról, amely az esztétikai végeredményt tekintve képes felhívni magára az érintett vásárlóközönség figyelmét, és lehetővé teszi számára, hogy megkülönböztesse a védjegybejelentésben szereplő árukat a más kereskedelmi származású áruktól […].

43 Ugyanis még ha a különleges vagy eredeti tulajdonságok megléte nem is elengedhetetlen feltétele a lajstromozásnak, a jelenlétük akkor is megteremtheti a védjegy megkülönböztető képességének szükséges mértékét, ha egyébként a védjegy nem rendelkezne azzal.

44 A fellebbezési tanács azon érvelésével kapcsolatban, miszerint a bejelentett védjegyet alkotó áruforma az érintett fogyasztók számára nem képes betöltetni a védjegy rendeltetését, mivel a védjegyet elsősorban esztétikai szempontok határozzák meg […], meg kell állapítani, hogy mivel az érintett vásárlóközönség a megjelölést az adott áru vagy szolgáltatás kereskedelmi származására vonatkozó utalásként fogja fel, nincs jelentősége a megkülönböztető képesség szempontjából annak a körülménynek, hogy a megjelölés egyúttal más funkciót is betölt-e a kereskedelmi eredetre utaláson kívül […].

45 A fenti megfontolások fényében azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, ebből a rendelkezésből ugyanis az következik, hogy a megkülönböztető képesség minimális foka is elegendő ahhoz, hogy az e rendelkezésben foglalt kizáró ok ne legyen alkalmazható […].”

13 2007. november 19-én az OHIM fellebbezési tanácsainak elnöksége az ügyet az első fellebbezési tanács elé utalta.

14 2008. február 26-i és április 22-i levelében a fellebbezési tanács a felperest a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának alkalmazásával kapcsolatos észrevételei előadására hívta fel, és megjegyezte, hogy a lajstromozásra bejelentett megjelölés kizárólag olyan formából álló megjelölésnek tekinthető, amely az áru értékének a lényegét hordozza.

15 2008. március 31-i és május 28-i levelében a felperes előterjesztette az észrevételeit, és úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanács nem rendelkezik új feltétlen kizáró okok vizsgálatára vonatkozó hatáskörrel attól kezdve, hogy az ügyet a Törvényszék a fellebbezési tanácsnak visszautalta. Ezenkívül úgy ítélte meg, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja csupán azokra az esetekre alkalmazandó, amelyekben az áru formája kizárólag az értékét határozza meg, és nem feltétlenül tekinthető eredetre való utalásként vagy egyszerűen a fogyasztó választását befolyásolni képes számos tulajdonság egyikeként.

16 2008. szeptember 10-i határozatában (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte az elbíráló 2005. március 1-jei határozatát annyiban, amennyiben az megállapította, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Ezzel szemben a fellebbezési tanács egyrészt úgy vélte, hogy a szóban forgó megjelölésre vonatkozó védjegybejelentés vizsgálatára más feltétlen kizáró okok alapján is hatáskörrel rendelkezik, mint amelyet a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szabályoz, és másrészt, elutasította az említett védjegybejelentést, úgy ítélve meg, hogy a szóban forgó megjelölés kizárólag olyan formából áll, amely az áru értékének a lényegét hordozza a 40/94 rendelet (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának értelmében.

A felek kérelmei és az eljárás

17 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozat rendelkező részének 2. pontját;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

18 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

19 A 2011. április 7-i tárgyaláson a felperes az OHIM által három ügyben hozott határozatokat ismertetett, amelyek közül kettőt már a keresetlevélben megemlített, és térbeli megjelölésekre vonatkozó közösségi védjegybejelentésekre vonatkoznak. A felperes jelezte, hogy kérelme szemléltetése érdekében e határozatokra kíván hivatkozni. A felperes ismertette egy intézet közösségi védjegyjogokra vonatkozó tanulmányának kivonatát is. Az OHIM – az említett iratok ismertetésével kapcsolatos észrevételek megtételére történő felhívása után – a tárgyaláson azt jelezte, hogy nem ellenzi ezen iratoknak az ügy aktájában való elhelyezését.

Indokolás

20 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy az intézet tanulmányának kivonata, amelyet a felperes első ízben a Törvényszék előtt mutatott be, amint ezt a fenti 19. pontban jeleztük, az említett intézet által a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának jövőbeni módosítására vonatkozóan megfogalmazott javaslatokat tartalmaz. Anélkül, hogy szükséges lenne határozni egy ilyen irat elfogadhatóságáról, elegendő megállapítani azt, hogy a jelen ügy szempontjából teljesen irreleváns.

21 Az OHIM egyébként arra hivatkozik, hogy a keresetlevél A. melléklete, egy harmadik személy által készített, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának alkalmazásáról szóló jogi vélemény elfogadhatatlan, mivel nem nyújtották be már a fellebbezési tanács előtti eljárás során.

22 Ezt az iratot, amelyet első ízben a Törvényszék előtt nyújtottak be, nem lehet tekintetbe venni. Ugyanis a 40/94 rendelet 63. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 65. cikke) értelmében a Törvényszékhez benyújtott keresetek az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak, így a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket. A fenti iratot tehát – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne bizonyító erejének vizsgálata (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-346/04. sz., Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion [ARTHUR ET FELICIE] ügyben 2005. november 24-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4891. o.] 19. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

23 A keresetlevélben a felperes két, a 40/94 rendelet 63. cikke (6) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 65. cikkének (6) bekezdése), illetve a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

A 40/94 rendelet 63. cikke (6) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

24 A felperes arra hivatkozik, hogy az elbíráló 2005. március 1-jei és a fellebbezési tanács 2005. szeptember 22-i határozatában, valamint a fenti 10. pontban hivatkozott hangszóró formája ügyben hozott ítéletben már megállapításra került, hogy a 40/94

rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja nem alkalmazható a lajstromoztatni kívánt védjegy esetében. E tekintetben a felperes többek között úgy véli, hogy az említett ítéletben a Törvényszék megállapította, hogy az esztétikai szempontok távol állnak a lajstromoztatni kívánt védjegy megkülönböztető képességétől. A felperes arra is hivatkozik, hogy a fent hivatkozott „hangszóró formája"-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló eljárás során az OHIM egyértelműen úgy vélte, hogy a szóban forgó megjelölés esztétikai szempontok által alapvetően ihletett formából áll, de ez a forma nem hordozza az áru értékének a lényegét a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja értelmében. A fellebbezési tanács tehát nem folytathatott volna le újabb vizsgálatot egy ilyen rendelkezésre tekintettel. A felperes máskülönben arra hivatkozik, hogy az OHIM már engedélyezte egy bizonyos külső megjelenéssel rendelkező térbeli megjelölések közösségi védjegyként történő lajstromozását.

25 Másodlagosan, abban az esetben, ha a Törvényszék úgy vélné, hogy sem az OHIM, sem a Törvényszék nem döntött már a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának a jelen ügyben való alkalmazhatóságáról, a felperes úgy ítéli meg, hogy a fellebbezési tanácsnak a fenti 10. pontban hivatkozott „hangszóró formája"-ügyben hozott ítéletet kellett volna alkalmaznia kizárólag a bejelentett védjegy lajstromozása érdekében eljárva, más feltétlen kizáró okra történő hivatkozás lehetősége nélkül. Egyetlen rendeleti rendelkezés sem írja elő azt, hogy a jelen ügyhöz hasonló esetben a fellebbezési tanács új feltétlen kizáró okok alapján újból megvizsgálhatja a védjegybejelentést. Egy ilyen vizsgálat az ítélkezési gyakorlat fényében már nem lehetséges, és a megtámadott határozatban hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem a 40/94 rendelet 63. cikke (6) bekezdésének alkalmazására vonatkozik. A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontjára alapított feltétlen kizáró okra az eljárás kezdetén kellett volna hivatkozni, a többi feltétlen kizáró okhoz hasonlóan. Érvelése alátámasztására a felperes a 2004. december 6-i 2082/2004/EK bizottsági rendelettel (HL L 360., 8. o.) módosított, a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) fellebbezési tanácsainak eljárási szabályzatáról szóló, 1996. február 5-i 216/96/EK bizottsági rendelet (HL L 28., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 221. o.) 1d. cikkének (1) bekezdésére is hivatkozik.

26 Végül a Bíróság C-299/99. sz. Philips-ügyben 2002. június 18-án hozott ítéletére (EBHT 2002., I-5475. o.), valamint C-53/01–C/55/01. sz., Linde és társai ügyben 2003. április 8-án hozott ítéletére (EBHT 2003., I-3161. o.) történő hivatkozással a felperes hozzáteszi azt, hogy mivel a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontjában előírt kizáró ok olyan előzetes akadályt képezhet, amely megakadályozhatja egy megjelölés lajstromozását, és mivel előzőleg erre a kizáró okra nem hivatkoztak az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt kizáró oknak a védjegybejelentésre vonatkozó vizsgálata során, már nem vizsgálható és nem hozható fel az említett védjegybejelentéssel szemben.

27 Az OHIM vitatja a felperes által előterjesztett jogalap megalapozottságát.

A Törvényszék álláspontja

28 Először is meg kell jegyezni, hogy sem az elbíráló 2005. március 1-jei határozatában, sem a fellebbezési tanács 2005. szeptember 22-i határozatában nem döntött a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának a bejelentett védjegyre vonatkozó alkalmazásáról. Hasonlóan a fenti 10. pontban hivatkozott „hangszóró formája”-ügyben hozott ítéletben, többek között az ítélet 40–45. pontjában a Törvényszék kizárólag a szóban forgó megjelölésnek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességéről határozott. A Törvényszék nem döntött a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának az említett megjelölésre vonatkozó alkalmazásáról.

29 A felperes azon érve, miszerint a fellebbezési tanács a bejelentett védjegyet egy ilyen rendelkezés alapján nem vizsgálhatta volna amiatt, hogy az említett ítélet már eldöntötte e rendelkezésnek az említett védjegyre történő alkalmazásának kérdését, nem megalapozott.

30 Emlékeztetni kell arra, hogy az uniós bíróság előtt az OHIM egyik fellebbezési tanácsának határozata ellen benyújtott kereset keretében az OHIM az EK 233. cikk, valamint a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése szerint köteles megtenni az uniós bíróság esetleges hatályon kívül helyező ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket.

31 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszék nem utasíthatja az OHIM-ot, és ez utóbbinak kötelessége a Törvényszék ítéleteinek rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket (a Törvényszék T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM [Giroform] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-433. o.] 33. pontja, valamint T-441/05. sz., IVG Immobilien kontra OHIM [I] ügyben 2007. június 13-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1937. o.] 13. pontja).

32 Ilyen körülmények között a módosított 216/96 rendelet 1d. cikkének (1) bekezdése az ügynek az uniós bíróság ítéletét követő visszautalását illetően előírja, hogy ha a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése ételmében az uniós bíróságnak az OHIM egyik fellebbezési tanácsa vagy a Nagytanács határozatát teljes egészében vagy részben hatályon kívül helyező ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedések magukban foglalják a határozat tárgyát képező ügynek a fellebbezési tanácsok által történő újbóli megvizsgálását, az Elnökség dönt az ügynek a határozatot meghozó tanács, egy másik tanács vagy a Nagytanács elé utalásáról.

33 E tekintetben, feltéve hogy egy közösségi védjegybejelentés tárgyát képező megjelölést a Törvényszék az OHIM határozatával ellentétben úgy ítél meg, mint amely nem esik a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésében szabályozott egyik feltétlen lajstromozást kizáró ok hatálya alá, az OHIM-nak az említett védjegy lajstromozását megtagadó határozatának Törvényszék általi hatályon kívül helyezése szükségszerűen azt eredményezné, hogy az OHIM, amelynek kötelessége az Törvényszék ítéleteinek rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket, újra megindítja a szóban forgó védjegybejelentés vizsgálatára vonatkozó eljárást, és elutasítja azt, amennyiben úgy véli, hogy az érintett megjelölés az ugyanezen rendelkezés által előírt másik feltétlen kizáró ok hatálya alá esik (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-28/05. sz., Ekabe International kontra OHIM – Ebro Puleva [OMEGA3] ügyben 2007. október 18-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4307. o.] 50. pontját).

34 A 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése) értelmében ugyanis a feltétlen kizáró okok vizsgálatakor az OHIM-nak azokat a tényeket kell hivatalból vizsgálnia, amelyek a feltétlen kizáró ok alkalmazását eredményezhetik. Ha az OHIM megállapítja valamely feltétlen kizáró ok meglétét, akkor erről értesítenie kell a bejelentőt, és lehetőséget kell adnia arra, hogy a bejelentő visszavonja vagy módosítsa bejelentését, illetve a 40/94 rendelet 38. cikke (3) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 37. cikkének (3) bekezdése) értelmében előterjessze észrevételeit (a Törvényszék T-129/04. sz., Develey kontra OHIM [műanyagflakon formája] ügyben 2006. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-811. o.] 16. és 17. pontja, valamint T-302/06. sz., Hartmann kontra OHIM [E] ügyben 2008. július 9-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 42. pontja).

35 Megjegyzendő még, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat alapján valamely megjelölés már abban az esetben sem lajstromozható közösségi védjegyként, ha a 40/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében szabályozott feltétlen kizáró okoknak csak egyike áll fenn (lásd a Bíróság C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7561. o.] 29. pontját, valamint a Törvényszék T-28/06. sz., RheinfelsQuellen H. Hövelmann kontra OHIM [VOM URSPRUNG HER VOLLKOMMEN] ügyben 2007. november 6-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4413. o.] 43. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

36 A jelen esetben a fenti 10. pontban hivatkozott hangszóró formája ügyben hozott ítéletben a Törvényszék hatályon kívül helyezte a 2005. szeptember 22-i határozatot a jelen ítélet 12. pontjában ismertetett indokok alapján. Azáltal, hogy levonta a következtetéseket az említett ítéletből, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat rendelkező részének 1. pontjában hatályon kívül helyezte az elbíráló 2005. március 1-jei határozatát annyiban, amennyiben az megállapította, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

37 Ezenkívül mivel úgy ítélte meg, hogy fennáll annak a veszélye, hogy a felperes által tett védjegybejelentés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésében szabályozott más feltétlen kizáró ok hatálya alá esik, a fellebbezési tanács helyesen járt el ezen védjegybejelentés újbóli vizsgálatával.

38 A felperes mindazonáltal azt állítja, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjára alapított feltétlen kizáró ok az OHIM által lefolytatott újbóli vizsgálat keretében már nem alkalmazható, amennyiben e kizáró okot a felperes álláspontja szerint az eljárás kezdetétől vizsgálni kellett volna, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott kizáró ok vizsgálatát megelőzően.

39 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 40/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése a védjegybejelentéssel szemben felhozható különböző feltétlen kizáró okokat szabályoz, anélkül hogy meghatározná azt a sorrendet, amely szerint ezen okokat vizsgálni kellene.

40 Ezenkívül azzal szemben, amit a felperes állít, a fenti 26. pontban hivatkozott Philips-, valamint Linde és társai ügyben hozott ítéletből nem következik az, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontjában előírt feltétlen kizáró ok olyan kizáró okot képez, amelyet az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott kizáró okot megelőzően kellene vizsgálni.

41 A fenti 26. pontban hivatkozott Linde és társai ügyben hozott ítélet 67. pontjában a Bíróság többek között hangsúlyozta azt, hogy a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i első tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdéséből (HL 1989., L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.; a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésével lényegében azonos rendelkezés) világosan kitűnik, hogy az e rendelkezés által szabályozott valamennyi kizáró ok független a többitől, és külön vizsgálatot igényel.

42 A fenti 26. pontban hivatkozott Linde és társai ügyben hozott ítéletben a Bíróság kimondta, hogy a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének e) pontja előzetes akadályt képezhet, amely megakadályozhatja egy kizárólag az áru formájából álló megjelölés lajstromozását, és ebből az következik, hogy ha az e rendelkezésben említett feltételek közül csak az egyik is teljesül, egy ilyen megjelölés védjegyként nem lajstromozható (a fent hivatkozott Linde és társai ügyben hozott ítélet 44. pontja). A Bíróság hozzátette, hogy egy ilyen megjelölés használata révén soha nem szerezhet megkülönböztető képességet az említett rendelkezés (3) bekezdése értelmében (a fenti 26. pontban

hivatkozott Philips-ügyben hozott ítélet 74–76. pontja, valamint a fenti 26. pontban hivatkozott Linde és társai ügyben hozott ítélet 44. pontja).

43 Mivel a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének e) pontja és (3) bekezdése lényegében azonos a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontjával és (3) bekezdésével, a fenti 26. pontban hivatkozott Philips-, valamint Linde és társai ügyben hozott ítéletből az következik, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának hatálya alá tartozó megjelölés soha nem is szerezhet használata révén megkülönböztető képességet ugyanezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében, még ha ez a lehetőség ez utóbbi rendelkezés értelmében fenn is állna a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, valamint ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) és d) pontjában (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) és d) pontja) szabályozott kizáró okok hatálya alá tartozó megjelölések esetében.

44 Következésképpen amennyiben egy megjelölésnek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján történő vizsgálata arra a megállapításra vezet, hogy az e rendelkezésben említett egyik feltétel teljesül, ez felment az említett megjelölésnek az ugyanezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján történő vizsgálata alól, mivel ebben az esetben az említett megjelölés lajstromozásának lehetetlensége egyértelmű (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-371/06. sz. Benetton Group ügyben 2007. szeptember 20-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-7709. o.] 26. pontját). Ez a felmentés indokolja a megjelölésnek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján történő előzetes vizsgálatának lefolytatásához fűződő érdeket abban az esetben, amikor az említett (1) bekezdésben előírt feltétlen kizáró okok közül többnek az alkalmazása is lehetséges anélkül, hogy egy ilyen felmentést mindazonáltal úgy lehetne értelmezni, mint amely maga után vonja az említett megjelölésnek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján történő előzetes vizsgálatára vonatkozó kötelezettséget.

45 Márpedig a jelen esetben az a kérdés, hogy a szóban forgó hangszóró formája használata révén szerezhet-e megkülönböztető képességet, bár vitatott volt a 2005. szeptember 22-i határozat, valamint a fenti 10. pontban hivatkozott „hangszóró formája”-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügy időszakában, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazhatóságára vonatkozó vizsgálat keretében, a jelen eljárásnak nem tárgya.

46 Ilyen körülmények között nem áll fenn olyan indok, amely megakadályozná, hogy a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontjára alapított kizáró ok vizsgálatát az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapított kizáró ok vizsgálatát követően folytassa le, emlékeztetve továbbra is arra, hogy ezen új vizsgálat irreleváns abból a szempontból, hogy a szóban forgó hangszóró formája használata révén szerezhet-e megkülönböztető képességet.

47 A fellebbezési tanács tehát nem alkalmazta tévesen a jogot azzal, hogy miután úgy ítélte meg, hogy a jelen esetben egy újabb feltétlen kizáró ok alkalmazható, a megjelölést a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjára alapított kizáró ok tekintetében megvizsgálta.

48 A felperes azon érvét illetően, amely szerint az OHIM már engedélyezte bizonyos külső megjelenést tartalmazó térbeli megjelölések közösségi védjegyként történő lajstromozását, a felperes a fenti 19. pontban említettek szerint bemutatott az OHIM által hozott határozatokat, de érvelésének nem lehet helyt adni.

49 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a fellebbezési tanácsoknak a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, a 40/94 rendelet alapján meghozandó határozatai nem diszkrecionális jogkörben, hanem mérlegelést nem engedő hatáskörben hozott határozatok. Ennek megfelelően egy megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozhatóságát kizárólag az uniós bíróság által értelmezett ezen rendelet alapján lehet értékelni, és nem az OHIM korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (lásd a Törvényszék T-304/06. sz., Reber kontra OHIM – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli [Mozart] ügyben 2008. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1927. o.] 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

50 Végül azt az érvet illetően, amely szerint az OHIM a Törvényszék előtt a fenti 10. pontban hivatkozott „hangszóró formája”-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben már elismerte, hogy a jelen esetben szóban forgó megjelölés nem tartozhat a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának hatálya alá, emlékeztetni kell

arra, hogy az OHIM elnökének és fellebbezési tanácsai tagjainak a 40/94 rendelet 131. cikkének (4) bekezdésében (jelenleg a 207/2009 rendelet 136. cikkének (4) bekezdése) előírt függetlenségére tekintettel nem köti őket az OHIM által valamely, uniós bíróság előtti eljárásban elfogadott álláspont (a Törvényszék T-402/07. sz., Kaul kontra OHIM – Bayer [ARCOL] ügyben 2009. március 25-én hozott ítélet [EBHT 2009., II-737. o.] 99. pontja).

51 Következésképpen a fellebbezési tanács az OHIM által a Törvényszék előtt a jelen esetben szóban forgó forma esztétikai jellemzői tárgyában tett nyilatkozathoz nem volt kötve, amint azt a fenti 10. pontban hivatkozott „hangszóró formája”-ügyben hozott ítélet 24. pontja megállapította. A fellebbezési tanácsnak tehát a megtámadott határozatban nem kellett bemutatnia azon indokokat, amelyek alapján ettől eltekintett (lásd analógiaként a fenti 50. pontban hivatkozott ARCOL ügyben hozott ítélet 100. pontját).

52 A fentiekből következik, hogy a 40/94 rendelet 63. cikke (6) bekezdésének megsértésére alapított jogalap nem megalapozott, és el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

53 A felperes emlékeztet a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának eredetére, és a Bíróság ítélkezési gyakorlatára, amelynek értelmében az e rendelkezésben szereplő kizáró okok célja annak elkerülése, hogy a védjegyoltalom a jogosult számára

monopóliumot nyújtson műszaki megoldásokra vagy az áru használati jellemzőire, amelyeket a fogyasztó a versenytársak áruiban is kereshet (a fenti 26. pontban hivatkozott Philips ügyben hozott ítélet 78. pontja). A felperes szerint ezen ítélkezési gyakorlat nem vonatkozik az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának hatálya alá tartozó formákra.

54 A felperes azt állítja, hogy az említett rendelkezést szigorúan kell értelmezni, mivel az a „kizárólag" szót használja. A felperes szerint az áru értékének a lényegét az áru formája valamennyi alkotóelemének kell eredményeznie, és ha az áru értékét a formáján kívül más elemek is hordozzák, ezen elemeket figyelembe kell venni. Az, hogy az említett forma egyedi, sajátos megjelenést mutat, amely esetlegesen hozzájárulhat az áru vonzóbbá és értékesebbé tételéhez a fogyasztók számára, nem elegendő a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának alkalmazásához.

55 A szóban forgó áru értékét illetően a felperes mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy az érintett tevékenységi ágazatban a formán kívüli más elemeket – úgymint az áru funkcionális jellemzőit, márkanevét és reklámozását – a fogyasztó figyelembe veszi. A felperes e tekintetben vitatja a megtámadott határozatot annyiban, amennyiben annak 27. és 28. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy a szóban forgó hangszóró hangminőségének, értékesítési módjának és a gyártó imázsának az ismerete nem volt különösen meghatározó.

56 Az áru értéke továbbá nem vonatkozik minden olyan formára, amelynek figyelemreméltó megjelenése van, amely magára vonja a figyelmet, vagy amelyet esztétikai szempontok határoznak meg, mivel ilyen esetben közösségi védjegyként csak a hétköznapi formával rendelkező áruk lennének közösségi védjegyként lajstromozhatók. A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja olyan formákra vonatkozik, mint amilyenek az ékszerek, szobrok vagy más műalkotások, amelyek esetében az áru értékét nagymértékben a formája határozza meg.

57 Végül pusztán az, hogy egy áru, például egy hangfal formája egy vagy több tagállamban formatervezési mintaként van lajstromozva, és az Európai Unióban a szerzői jog védi, irreleváns abból a szempontból, hogy az említett forma védjegyként is oltalom alatt állhat-e.

58 Ami a jelen ügyben szóban forgó áru formáját illeti, a felperes hangsúlyozza, hogy az érintett fogyasztónak útmutatást ad az áru működése vagy teljesítménye, úgymint a hangfalak műszaki jellemzői, a Bang & Olufsen védjegy hírneve és luxusjellege, az áru kereskedelmi reklámja, valamint külső megjelenése.

59 Az OHIM vitatja a felperes jogalapjának megalapozottságát.

A Törvényszék álláspontja

60 Egy áru formája egyike az olyan megjelöléseknek, amelyek védjegyoltalom tárgyai lehetnek. Közösségi védjegy tekintetében ez következik a 40/94 rendelet 4. cikkéből (jelenleg a 207/2009 rendelet 4. cikke), amelynek értelmében közösségi védjegyoltalom tárgya lehet minden grafikailag ábrázolható megjelölés, így különösen szó, ábra, az áru formája vagy csomagolása, ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól (lásd a Bíróság C-48/09. P. sz., Lego Juris kontra OHIM ügyben 2010. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-8403. o.] 39. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

61 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében azonban a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha kizárólag olyan formából áll, amely az áru jellegéből következik, vagy az áru értékének a lényegét hordozza, vagy a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges, vagy az áru értékének a lényegét hordozza.

62 Az ítélkezési gyakorlat szerint a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjában felsorolt lajstromozást kizáró okokat a mindegyikük mögött meghúzódó közérdek tükrében kell értelmezni (lásd a fenti 60. pontban hivatkozott Lego Juris kontra OHIM ügyben hozott ítélet 43. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

63 Következésképpen bizonyos – az áru formájából álló és a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja) hatálya alá tartozó – térbeli megjelölések vonatkozásában az uniós bíróság már megállapította, hogy az e rendelkezésben szereplő kizáró okok célja annak elkerülése, hogy a védjegyoltalom a jogosult számára monopóliumot nyújtson műszaki megoldásokra vagy az áru használati jellemzőire, amelyeket a fogyasztó a versenytársak áruiban is kereshet (a fenti 26. pontban hivatkozott Philips ügyben hozott ítélet 78. pontja, a fenti 26. pontban hivatkozott Linde és társai ügyben hozott ítélet 72. pontja, valamint a fenti 60. pontban hivatkozott Lego Juris kontra OHIM ügyben hozott ítélet 43. pontja), és megjegyezte, hogy a szóban forgó formák lajstromozása lehetővé teheti e védjegy jogosultja számára, hogy megtiltsa a többi vállalkozás számára nem csupán minden azonos forma, de a hasonló formák használatát is (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Lego Juris kontra OHIM ügyben hozott ítélet 56. pontját).

64 Először is a felperes arra hivatkozik, hogy az említett cél a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának hatálya alá tartozó formákra nem vonatkozik. A felperes állításával ellentétben azonban semmi nem indokolja azt a megállapítást, hogy az említett rendelkezésben előírt lajstromozást kizáró ok célja eltérő természetű lenne attól, mint amelyet az ítélkezési gyakorlat az ugyanezen 7. cikk (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontjában szabályozott kizáró okkal kapcsolatban tartalmaz.

65 E tekintetben, amint azt D. Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok a fenti 26. pontban hivatkozott Philips-ügyben ismertetett indítványának (EBHT 2002., I-5478. o.) 30. és 31. pontjában a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének e) pontjával kapcsolatban – amely lényegében azonos a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének e) pontjával – hangsúlyozta, a pusztán funkcionális vagy az áru értékének lényegét hordozó formák lajstromozása tilalmának közvetlen célja annak elkerülése, hogy a védjegy által nyújtott kizárólagos és állandó jog olyan más jogok időkorlátozás nélküli fenntartását eredményezze, amelyek fennmaradásának időtartamát a jogalkotó korlátozni kívánta.

66 A célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges formára vonatkozó lajstromozást kizáró okhoz hasonlóan az a kizáró ok, amely kizárja a védjegyoltalomból azokat a megjelöléseket, amelyek kizárólag olyan formából állnak, amely az áru értékének a lényegét hordozza, az ilyen formák feletti monopólium létrejöttének elkerülését célozza.

67 Másodszor, a felperes arra hivatkozik, hogy a szóban forgó forma nem tartozhat a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának hatálya alá.

68 Márpedig egyrészt a szóban forgó megjelölés valóban kizárólag abból a formából áll, amely a jelen ítélet 2. pontjában szerepel.

69 Amint az a fenti 10. pontban hivatkozott „hangszóró formája”-ügyben hozott ítélet 40. pontjában nem vitatottan már megállapításra került, amelyet nem vitattak, az említett forma egy hangszóró formája, amely egy ceruzára vagy orgonasípra emlékeztető kúpból áll, amelynek a csúcsa egy négyzetes alaphoz ér hozzá, és ennek a kúpnak az egyik oldalán egy hosszú szögletes lapból áll, amely azt a benyomást erősíti, hogy az egész hangszóró súlyát csupán a kúpnak a négyzetes alapot éppen csak érintő csúcsa tartja úgy, hogy ez az egész figyelemreméltó és könnyen megjegyezhető formát alkot.

70 Másrészt azt az érvet illetően, amely szerint a fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett volna vennie a formán kívüli más elemeket, többek között a szóban forgó áru műszaki jellemzőit, és meg kellett volna állapítania, hogy a forma nem hordozza ezen áru értékének a lényegét, meg kell jegyezni mindenekelőtt, hogy a Bíróság már döntött az érintett vásárlóközönség általi észlelés figyelembevételéről egy, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja ii. alpontjának alkalmazására vonatkozó ügyben.

71 E tekintetben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja által érintett esettel szemben, ahol az érintett vásárlóközönség észlelését kötelező jelleggel tekintetbe kell venni, mivel alapvető fontosságú annak meghatározásához, hogy a védjegyként történő lajstromozás céljából benyújtott megjelölés lehetővé teszi-e az érintett áruk vagy szolgáltatások egy meghatározott vállalkozástól származóként történő megkülönböztetését, az említett cikk (1) bekezdésének e) pontja nem ír elő ilyen kötelezettséget (lásd a fenti 60. pontban hivatkozott Lego Juris kontra OHIM ügyben hozott ítélet 75. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

72 A Bíróság megállapította, hogy a megjelölésnek az átlagos fogyasztó általi, feltételezett észlelése nem döntő tényező a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontjában foglalt kizáró ok alkalmazása keretében, az legfeljebb az értékelés hasznos eleméül szolgálhat az illetékes hatóság számára a megjelölés alapvető jellemzőinek meghatározása során (lásd a fenti 60. pontban hivatkozott Lego Juris kontra OHIM ügyben hozott ítélet 76. pontját).

73 A jelen esetben a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának alkalmazását illetően meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó áru külső megjelenése nagyon fontos tényező a fogyasztó választásában még akkor is, ha a fogyasztó a szóban forgó áru más tulajdonságait is figyelembe veszi.

74 A lajstromoztatni kívánt forma ugyanis sajátos megjelenést mutat, és a felperes maga elismeri többek között a keresetlevél 92. pontjában, hogy ez a külső megjelenés védjegystratégiája lényeges elemét képezi, valamint növeli a szóban forgó áru vonzóerejét, azaz értékét.

75 Ezenkívül a megtámadott határozat 33. pontjában foglalt körülményekből, úgymint a forgalmazók internetes oldalainak kivonataiból, valamint az árverési értékesítésre és a használt áruk értékesítésére vonatkozó internetes oldalak kivonataiból kitűnik, hogy e forma esztétikai jellemzői elsődlegesen ki vannak emelve, és ezt a formát a zene megjelenítésének egyfajta tiszta, karcsú és időtlen szobraként észlelik, amely észlelés e formát az értékesítés reklámozása érveként lényeges tényezővé avatja.

76 Nem tűnik úgy tehát, hogy a jelen esetben a fellebbezési tanács tévedett azzal, hogy a szóban forgó áru más jellemzőitől függetlenül megállapította, hogy a lajstromoztatni kívánt forma az említett áru értékének a lényegét hordozza.

77 Hozzá kell tenni máskülönben, hogy az a megállapítás, hogy a forma az áru értékének a lényegét hordozza, nem zárja ki azt, hogy az áru más tulajdonságai, mint például a jelen esetben a műszaki jellemzői, a szóban forgó árunak szintén fontos értékét hordozzák.

78 A fellebbezési tanács tehát helyesen juthatott arra a megállapításra, hogy a szóban forgó megjelölés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának hatálya alá esik.

79 Következésképpen a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése e) pontja iii. alpontjának megsértésére alapított jogalap nem megalapozott, és el kell utasítani.

80 A fentiekre tekintettel a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

81 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Bang & Olufsen A/S-t kötelezi a költségek viselésére.

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. október 6-i nyilvános ülésen.

Aláírások